

- 1 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ reclamanta SC W a solicitat anularea Încheierii nr..../2013 și, pe cale de consecință, anularea Deciziei nr..../2013 emise de Curtea de Conturi a României, a Raportului nr.../2013 și a Procesului verbal de constatare nr.../2013 cu privire la abaterea consemnată și pentru care s-a dispus măsura contestată, respectiv constatarea nedeductibilității fiscale pentru cheltuielile avansate de reclamantă pentru sponsorizarea SC C. În motivarea cererii, s-a susținut că, în raport de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea nr. 32/1994 potrivit căroră facilitățile prevăzute de această lege nu se acordă în cazul sponsorizării unei persoane juridice fără scop lucrativ de către o persoană juridică ce conduce sau controlează direct persoana juridică sponsorizată, exercitarea dreptului de vot de către reclamantă în cadrul Adunării Generale a Asociaților SC C. nu intră în sfera de aplicare a acestor dispoziții cât timp adoptarea unei hotărâri de acest organ deliberativ nu poate fi dispusă de un asociat ce deține aport social de mai puțin de ¼ din capitalul social al persoanei juridice sponsorizate. În speță, aportul SC W la capitalul social al SC C. reprezintă 23, 3%, iar conducerea societății sponsorizate, potrivit regulilor statutare, este asigurată de către Adunarea Generală a Asociaților, alcătuită din câte un reprezentant al fiecărui membru asociat, iar conducerea operativă este asigurată de Consiliul de Administrație, alcătuit din 5 membri, cu vot egal fiecare. Instanța de fond a admis acțiunea reclamantei în privința măsurii dispuse de organele Curții de Conturi referitoare la constatarea nedeductibilității fiscale pentru cheltuielile avansate de reclamantă pentru sponsorizarea SC C., reținând că simpla participare a SC W în calitate de membru în Adunarea Generală a Asociaților SC C. nu se încadrează în ipoteza prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea nr. 32/1994, atâta timp cât adoptarea unei hotărâri a acestui organ de conducere nu poate fi dispusă, în condițiile de vot și de cvorum stabilite prin statut, de un asociat ce deține un aport social de mai puțin de un sfert din capitalul social al persoanei juridice sponsorizate. Impotriva acestei soluții a declarat recurs pârâta Curtea de Conturi și a susținut, în esență, că art. 6 lit. c) din Legea nr. 32/1994 și art. 21 alin. (4) lit. p) din Legea nr. 571/2003 se referă la contribuabili ce beneficiază de facilități fiscale pentru sponsorizări efectuate către persoane juridice fără scop lucrativ, condiționat de neimplicarea în conducerea sau controlul direct al persoanei juridice sponsorizate, fără însă a distinge în funcție de puterea de decizie la adoptarea unei hotărâri în cadrul Adunării Generale a Asociaților, raportată la aportul social în cadrul capitalului social al persoanei juridice sponsorizate.
- Care a fost soluția instanței de recurs ?**

- A. a admis recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi, a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei SC W ca neîntemeiată cu motivarea că instanța de fond a aplicat și interpretat greșit normele de drept material incidente în cauză, atunci când a reținut că simpla participare a SC W în calitate de membru în Adunarea Generală a Asociaților SC C. nu se încadrează în ipoteza prevăzută de art. 6 lit. c) din Legea nr. 32/1994, atâta timp cât adoptarea unei hotărâri a acestui organ de conducere nu poate fi dispusă, în condițiile de vot și de cvorum stabilite prin statut, de un asociat ce deține un aport social de mai puțin de un sfert din capitalul social al persoanei juridice sponsorizate.;
- B. a respins recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi ca nefondat considerând că potrivit regulilor statutare, conducerea societății comerciale C sponsorizată este asigurată de către Adunarea Generală a Asociaților, alcătuită din câte un reprezentant al fiecărui membru asociat, iar conducerea operativă este asigurată de Consiliul de Administrație, alcătuit din 5 membri, cu vot egal fiecare, astfel că nu poate fi incidentă relația de conducere între persoana juridică ce sponsorizează și persoana juridică fără scop lucrativ, beneficiara sponsorizării;
- C. a admis recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi, a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei SC W ca neîntemeiată întrucât instanța de fond a aplicat și interpretat greșit dispozițiile de drept material. Facilitățile prevăzute de legea sponsorizării nu se acordă în cazul sponsorizării unei persoane juridice fără scop lucrativ de către o persoană juridică ce conduce sau controlează direct persoana juridică sponsorizată, iar, în speță, conducerea societății sponsorizate, potrivit regulilor statutare, este asigurată de către Adunarea Generală a Asociaților, alcătuită din câte un reprezentant al fiecărui membru asociat, iar conducerea operativă este asigurată de Consiliul de Administrație, alcătuit din 5 membri, cu vot egal fiecare, astfel că este incidentă relația de conducere între persoana juridică ce sponsorizează și persoana juridică fără scop lucrativ, beneficiara sponsorizării.

Răspuns: B

- 2 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal reclamanta SC K SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta AJFP C., suspendarea deciziei de impunere emisă de pârâtă prin care s-au stabilit obligații de plată suplimentare în sarcina acesteia în valoare totală de 250.000 lei, până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în anulare a deciziei de impunere, susținând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a fi admisă acțiunea, respectiv, dovada formulării contestației administrative, cazul bine justificat și paguba iminentă.
- Instanța de fond a solicitat reclamantei să depună la dosar cauțiunea în cuantum de 7.000 lei, iar reclamanta a depus dovada consemnării acestei sume.
- A fost admisă acțiunea reclamantei de către instanță și s-a dispus suspendarea executării deciziei de impunere până la soluționarea acțiunii în anulare a acestei decizii.
- Împotriva acestei decizii a formulat recurs pârâta AJFP C. și a criticat soluția instanței de fond deoarece s-a apreciat greșit că a fost îndeplinită condiția depunerii cauțiunii; aceasta nu a fost corect stabilită de instanța de fond în raport de cuantumul sumei contestate, trebuind să fie stabilită la un cuantum de 10.000 lei.
- Care a fost soluția instanței de recurs ?**
- A. a admis recursul declarat de pârâta AJFP C., a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins cererea de suspendare a deciziei de impunere formulată de reclamantă cu motivarea că nu este îndeplinită condiția cauțiunii, având în vedere că se impunea plata unei cauțiunii de 10.000 lei și nu 7.000 lei, așa cum a stabilit instanța de fond.;
 - B. a respins recursul declarat de pârâta AJFP C. ca nefondat, cu motivarea că suma de 7.000 lei stabilită de instanța de fond cu titlu de cauțiune respectă prevederile Codului de procedură fiscală în raport de suma totală contestată de către reclamantă;
 - C. a admis recursul declarat de pârâta AJFP C., a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe apreciind că suma stabilită de instanța de fond a fost greșit calculată, dar se impune casarea sentinței pentru ca reclamanta să aibă posibilitatea de a achita diferența de 3.000 lei.

Răspuns: B

- 3 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC Y SRL a solicitat, în contradictoriu cu AJFP G., anularea adresei emisă de pârâtă prin care a comunicat reclamantei refuzul de a dispune suspendarea executării silite pentru că nu s-a făcut dovada constituirii garanției potrivit legii.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că, în conformitate cu prevederile legale, a prezentat, pentru a se dispune suspendarea executării silite de către organul fiscal, o scrisoare de garanție emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene, dar, cu toate că aceasta nu a fost confirmată de o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România, în mod nelegal s-a considerat de către organul fiscal că nu este îndeplinită condiția depunerii garanției pentru că se puteau face verificări de către organele fiscale cu privire la scrisoarea de garanție bancaară.

Instanța a admis acțiunea reclamantei, a anulat adresa emisă de pârâtă și a obligat pârâtă să analizeze cererea de suspendare a executării silite formulată de pârâtă, considerând că reclamanta a îndeplinit condiția depunerii garanției, astfel cum prevede Codul de procedură fiscală.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs pârâtă AJFP G. și a criticat soluția instanței de fond ca fiind nelegală deoarece nu se poate dispune suspendarea executării silite, așa cum a solicitat reclamanta, pentru că scrisoarea de garanție emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene nu a fost confirmată de o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a respins recursul declarat de pârâtă AJFP G. ca nefondat cu motivarea că scrisoarea de garanție emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene, cu toate că aceasta nu a fost confirmată de o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România, poate fi depusă ca garanție și, în mod nelegal, s-a considerat de către organul fiscal că nu este îndeplinită condiția depunerii garanției pentru că se puteau face verificări de către organele fiscale cu privire la scrisoarea de garanție bancaară;
- B. a admis recursul declarat de către pârâtă AJFP G., a casat, în parte, sentința atacată și, rejudecând, a obligat pârâtă să dispună suspendarea executării silite așa cum a solicitat reclamanta organului fiscal deoarece este îndeplinită condiția depunerii garanției, chiar dacă scrisoarea de garanție nu a fost confirmată de o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România;
- C. a admis recursul declarat de pârâtă AJFP G., a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată. În motivarea deciziei s-a reținut că soluția instanței de fond este nelegală deoarece nu se poate dispune suspendarea executării silite, așa cum a solicitat reclamanta organului fiscal, pentru că scrisoarea de garanție emisă de o instituție financiară din afara Uniunii Europene nu a fost confirmată de o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România. În lipsa confirmării de către o instituție de credit din România sau, după caz, de o instituție financiară nebancaară din România, aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, iar organele fiscale nu pot fi obligate să facă verificări.

Răspuns: C

- 4 A fost analizată de către Curtea Constituțională constituționalitatea prevederilor art. 124 raportat la art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. În motivarea excepției de neconstituționalitate prevederile legale au fost criticate întrucât încalcă dreptul fundamental la repararea pagubei pentru persoanele vătămate de un act administrativ-fiscal anulat printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, textul de lege limitând dreptul constituțional al persoanei vătămate la dobânzi doar pentru perioada următoare expirării termenului de 45 de zile de soluționare a cererii de restituire a sumelor percepute nelegal. Astfel, un contribuabil care atacă un act administrativ-fiscal printr-o acțiune în anulare și care a plătit obligațiile fiscale impuse prin respectivul act administrativ-fiscal (sau a fost executat silit) nu poate cere restituirea sumei sau despăgubiri legate de privarea de această sumă o dată cu cererea de anulare, întrucât există o procedură specifică de restituire a sumei percepute în mod nelegal, fiind încălcate prevederile art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Care a fost soluția Curții Constituționale?

- A. a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 124 alin. (1) raportate la cele ale art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale deoarece aceste dispoziții, deși garantează acordarea unei dobânzi pentru neîndeplinirea obligației de restituire, nu acoperă complet paguba pe care o poate suferi contribuabilul pentru faptul că a înțeles să execute de bunăvoie o obligație fiscală pe care a socotit-o nelegală, lucru constatat ulterior prin hotărâre a unei instanțe judecătorești sau de către organul fiscal însuși, iar în acest mod are loc o diminuare a patrimoniului contribuabilului, printr-o acțiune a statului, fiind afectat, astfel, dreptul de proprietate privată;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate invocată cu motivarea că neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate privește și situația în care contribuabilul a solicitat și a obținut despăgubiri în condițiile art. 18 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru că numai în acest fel nu s-ar ajunge la o îmbogățire fără justă cauză a contribuabilului și privește și sumele de rambursat de la bugetul de stat, cum ar fi taxa pe valoarea adăugată;
- C. a respins excepția de neconstituționalitate invocată ca neîntemeiată având în vedere că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, s-a introdus alin. (11) la art. 124 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și că o soluție legislativă similară cu cea analizată în prezenta cauză a fost preluată de legiuitor în art. 182 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Răspuns: A

- 5 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC W SRL a solicitat, în contradictoriu cu AJFP D., anularea adresei emise la 13 octombrie 2017 prin care i s-a comunicat modul de stingere a obligațiilor fiscale și obligarea pârâtei să emită adresă cu respectarea prevederilor legale referitoare la ordinea de stingere a obligațiilor în cazul contribuabilului care beneficiază de o amânare la plată.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că este beneficiara unei amânări la plată a obligațiilor fiscale și din conținutul adresei emise de pârâtă rezultă că nu au fost respectate prevederile legale cu privire la ordinea de stingere a obligațiilor de către organul fiscal deoarece s-a procedat la stingerea, mai întâi, a obligațiilor fiscale curente datorate de către aceasta, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată și nu au fost stinse obligațiile fiscale amânate la plată, având în vedere că măsura amânării la plată a fost cerută tocmai pentru a putea achita obligațiile fiscale restante.

Instanța a admis acțiunea reclamantei SC W SRL, a anulat adresa emisă la 13 octombrie 2017 de către AJFP D. și a obligat pârâta să emită adresă cu respectarea prevederilor legale referitoare la ordinea de stingere a obligațiilor în cazul contribuabilului care beneficiază de o amânare la plată, reținând că organul fiscal a încălcat prevederile legale atunci când a stabilit că, mai întâi, se sting obligațiile fiscale curente datorate de către aceasta, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată și nu au fost stinse obligațiile fiscale amânate la plată. Prin acest mod de stingere a obligațiilor fiscale aplicat de către organul fiscal nu-și atinge scopul amânarea la plată de care beneficiază reclamanta.

Pârâta AJFP D. a declarat recurs împotriva acestei soluții și a solicitat admiterea recursului și respingerea acțiunii reclamantei deoarece prin adresa contestată în prezenta cauză au fost respectate prevederile legale în condițiile în care, potrivit legii, în cazul unei amânări la plată, ordinea de stingere a datoriilor este următoarea: se sting, mai întâi, obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată și, apoi, obligațiile fiscale amânate la plată. În speță, reclamanta este beneficiara unei amânări la plată și care nu se confundă cu eșalonarea la plată.

Ce soluție va pronunța instanța de recurs?

- A. a admis recursul declarat de pârâta AJFP D., a casat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei SC W SRL ca inadmisibilă, excepția inadmisibilității fiind invocată din oficiu de către instanța de recurs, cu motivarea că reclamanta nu a parcurs procedura prealabilă obligatorie prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și nu s-a adresat organului fiscal emitent cu solicitarea de a anula adresa emisă ca fiind nelegală;
- B. a admis recursul declarat de pârâta AJFP D., a casat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei SC W SRL ca nefondată întrucât la emiterea adresei contestată în prezenta cauză au fost respectate prevederile legale în condițiile în care, potrivit legii, în cazul unei amânări la plată, ordinea de stingere a datoriilor este următoarea: se sting, mai întâi, obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul amânării la plată și, apoi, obligațiile fiscale amânate la plată și numai dacă reclamanta ar fi fost beneficiara unei eșalonări la plată s-ar fi stins, mai întâi, ratele de eșalonare și/sau, după caz, obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea valabilității eșalonării la plată;
- C. a respins recursul declarat de către pârâta AJFP D. cu motivarea că instanța de fond a aplicat corect prevederile legale care trebuie interpretate în sensul că obligațiile fiscale amânate la plată se sting cu prioritate față de celelalte obligații fiscale datorate, ori de câte ori beneficiarul unei amânări la plată solicită aplicarea acestei ordini de stingere a obligațiilor fiscale, având în vedere că numai în acest fel se poate atinge scopul măsurii amânării la plată care a fost cerută tocmai pentru a se putea achita obligațiile fiscale restante.

Răspuns: B

- 6 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta I.M. a solicitat, în contradictoriu cu DGFP H. și ANAF, anularea deciziei de impunere nr..../2011 și a deciziei nr..../2011 prin care a fost respinsă contestația împotriva deciziei de impunere. Prin soluția pronunțată de către instanța de fond a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta, a fost anulată decizia de soluționare a contestației și a fost anulată decizia de impunere. Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că, pentru a putea fi tratată ca subiect impozabil, reclamanta trebuia să fi desfășurat o activitate prin care să fi distorsionat concurența, iar această distorsiune să fie constatată a priori de către organul fiscal și, din actele dosarului, nu a reieșit că reclamanta, prin activitatea desfășurată de revista „X”, ar fi distorsionat concurența prin vreuna din modalitățile prevăzute de art. 5, 6 sau 8 din Legea nr. 21/1996, astfel că nu poate fi considerată persoană impozabilă din perspectiva TVA și prin urmare, neîndeplinind una din condițiile prevăzute de Codul fiscal nu avea obligația de a se înregistra ca plătitor de TVA.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs pârâta ANAF și a criticat soluția instanței de fond ca fiind nelegală întrucât intimătei reclamante, în calitatea acesteia de instituție publică, îi sunt aplicabile prevederile art. 127 alin. (1), alin. (2), alin. (4), alin. (5) și alin. (6) din Codul fiscal, în care nu se exclude ca o instituție publică să fie persoană impozabilă în materia TVA, în situația în care desfășoară activități în aceleași condiții legale ca și cele aplicabile operatorilor economici, dacă aceste activități produc distorsiuni concurențiale, iar prin Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal (pct.3 alin. 3 și 4 normele de aplicare a art.127) se precizează când există distorsiune concurențială. În opinia recurente, Revista X s-a comportat din punct de vedere al taxei ca o persoană impozabilă și a realizat venituri dintr-o activitate economică, desfășurată cu caracter de continuitate, constând în editarea și vânzarea de reviste, cărți, tipărituri, imprimate, filme tematice de scurt metraj, în acord cu dispozițiile art.126 alin. (1) din Codul fiscal, referitoare la sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, astfel încât au fost stabilite în mod legal în sarcina intimătei-reclamantei debitul reprezentând TVA și majorările de întârziere.

Care va fi soluția instanței de recurs?

- A. a respins recursul declarat de pârâta ANAF ca nefondat cu motivarea că soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea prevederilor legale deoarece veniturile instituției au fost realizate exclusiv din vânzarea publicației Revistei X, fără să existe nicio societate specializată acreditată care să presteze servicii de editare a unei publicații care să promoveze imaginea Ministerului Muncii prin domeniile sale de activitate, cum ar fi sănătatea și securitatea în muncă, asigurările sociale, precum și forța de muncă. Ulterior, activitatea Revistei X a constat în editarea și vânzarea de tipărituri, conținând acte normative sau reglementări în domeniul securității și sănătății în muncă, prevenirii și stingerii incendiilor, tipărirea și vânzarea de imprimate, autorizații și materiale având ca scop instruirea și perfecționarea profesională în domeniile de competență ale Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;
- B. a admis recursul declarat, a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei cu motivarea că activitatea economică desfășurată de revista X, constând în editarea și vânzarea de reviste, cărți, tipărituri, imprimate, filme tematice de scurt metraj, este una pe care o realizează și alți operatori economici, având un caracter de continuitate în scopul obținerii unor venituri constante, iar în privința tratamentului fiscal de care a beneficiat intimata reclamantă până la înregistrarea sa ca plătitor de TVA, se reține că acesta este unul preferențial prin raportare la ceilalți agenți economici ce au calitatea de persoane impozabile, supuse plății TVA-ului pentru operațiunile impozabile prevăzute de art. 126 din codul fiscal, deoarece prețul de vânzare al produselor și serviciilor realizate de revista X nu a fost grevat de plata taxei pe valoarea adăugată, spre deosebire de contravaloarea acelorași bunuri sau servicii ale celorlalți agenți economici. Punctul de vedere exprimat de Consiliul Concurenței relevă analiza „in abstracto” a noțiunii de distorsiune concurențială din perspectiva Legii nr. 21/1996 și a art. 101 și 102 din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene (TFUE), în ipoteza în care o instituție publică acționează în exercitarea puterilor sale de autoritate publică, ori ca întreprindere;
- C. a respins recursul declarat de către pârâta ANAF arătând că distorsiunea concurențială care atrage plata taxei pe valoare adăugată trebuia dovedit concret și nu abstract, nu se poate prezuma că existența unor firme pe piață care exercită activități de editare materiale strict în domeniul sănătății și securității în muncă ar dovedi și existența cazului de distorsiune concurențială și că intimătei nu îi sunt aplicabile prevederile art. 127 alin. (5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, întrucât nu au fost dovedite cazurile de distorsiuni concurențiale sau existența unor societăți comerciale cu activități similare. Mai mult, Consiliul Concurenței a opinat în acest sens, iar instanța de fond, analizând punctul de vedere al autorității publice specializate în concurență, a conchis că reclamantei intimătei nu îi poate fi imputată o conduită care să distorsioneze concurența, câtă vreme în sarcina sa nu s-a reținut vreo înțelegere anticoncurențială ori vreun abuz de poziție dominantă.

Răspuns: B

- 7 A fost sesizată Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77/1 alin. (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate îngrădesc dreptul de proprietate prin faptul că din culpa unei alte persoane, respectiv a debitorului urmărit în procedura de executare ce s-a finalizat prin adjudecarea bunului, adjudecatarul se află în imposibilitatea de a-și intabula dreptul de proprietate dobândit și că, în mod greșit, se impune adjudecatarului să facă dovada achitării impozitului pe transferul dreptului de proprietate, întrucât obligația de declarare a venitului și plata impozitului revin vânzătorului. Astfel, imobilul fiind dobândit printr-un act de adjudecare, debitorul avea obligația să depună declarația de venit, iar executorul putea reține impozitul aferent transferului dreptului de proprietate numai în situația în care ar fi rămas suma respectivă după achitarea creanțelor debitorului.

Care a fost soluția pronunțată de Curtea Constituțională?

- A. a respins excepția de neconstituționalitate invocată cu motivarea că fiecare participant la executarea silită trebuie să își îndeplinească obligațiile ce decurg din situațiile particulare ce reclamă această procedură și se constată că din reglementarea procesual civilă a executării silite nu rezultă că executorul judecătoresc ar avea obligația reținerii impozitului datorat pentru transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal, pe care să îl vireze ulterior la stat, astfel că nu se aduce atingere dreptului de proprietate privată reglementat de art.44 din Constituția României;
- B. a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată deoarece Curtea Constituțională a constatat că, în precedent, s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate într-o cauză similară, respectiv prin Decizia nr. 342 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 20 iunie 2012, prin care a respins excepția de neconstituționalitate reținând faptul că instanțele judecătorești sunt cele care au competența de a interpreta textul criticat în contextul procedurii executării silite, iar față de aceasta nu au intervenit elemente noi care să justifice o altă soluție;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 77/1 alin. (6) teza finală din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în măsura în care legea nu îl obligă pe cumpărătorul adjudecatar să facă dovada plății impozitului datorat de înstrăinătorul debitor pentru a-și putea înscrie în cartea funciară dreptul său de proprietate deoarece altfel se încalcă prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

Răspuns: C

- 8 Prin cererea adresată instanței reclamanta SC H SRL a solicitat instanței să se dispună suspendarea provizorie a executării silite dispuse împotriva sa de către pârâta AJFP S.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că pârâta AJFP S. a început executarea silită împotriva sa pentru o creanță fiscală, iar împotriva actelor emise de către pârâta a formulat contestație la executare și a solicitat anularea actelor emise, litigiu ce se află pe rolul aceleiași instanțe și care formează obiectul unui alt dosar, însă, în prezenta cauză, solicită suspendarea provizorie a executării silite deoarece până la soluționarea contestației la executare i se pot produce prejudicii ce nu ar mai putea fi recuperate.

Instanța a admis cererea formulată de reclamantă și a dispus suspendarea provizorie a executării silite declanșate de pârâta împotriva reclamantei până la soluționarea contestației la executare formulată de către aceasta, cu motivarea că, fiind în discuție executarea unui titlu ce constată o creanță, sunt pe deplin aplicabile prevederile Codului de procedură civilă, ce reprezintă legea cadru în materie de executare silită a titlurilor executorii, indiferent de natura acestora.

Pârâta AJFP S. a formulat recurs împotriva acestei soluții și a criticat-o ca fiind nelegală întrucât, în speță, executarea silită a vizat o creanță fiscală și, de aceea, se aplică prevederile Codului de procedură fiscală și nu cele ale Codului de procedură civilă, iar Codul de procedură fiscală prevede expres că dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la suspendarea provizorie a executării silite nu sunt aplicabile în cadrul contestației la executare silită a unui act de executare a unei creanțe fiscale.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a admis recursul declarat de pârâta AJFP S., a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei SC H SRL ca inadmisibilă. În motivare s-a arătat că, în speță, executarea silită a vizat o creanță fiscală și, de aceea, se aplică prevederile Codului de procedură fiscală și nu cele ale Codului de procedură civilă, iar Codul de procedură fiscală prevede expres că dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la suspendarea provizorie a executării silite nu sunt aplicabile în cadrul contestației la executare silită a unui act de executare a unei creanțe fiscale;
- B. a admis recursul declarat de către pârâta AJFP S., a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată deoarece aceasta nu a făcut dovada că îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune suspendare provizorie a executării silite a actelor întocmite de către organele fiscale pentru executarea creanței fiscale datorate de reclamantă;
- C. a respins recursul declarat de pârâta AJFP S. cu motivarea că fiind pus în executare un titlu ce constată o creanță, sunt pe deplin aplicabile prevederile Codului de procedură civilă, ce reprezintă legea cadru în materie de executare silită a titlurilor executorii, indiferent de natura acestora. Nu prezintă relevanță faptul că creanța este una fiscală, pentru că dispozițiile Codului de procedură fiscală se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, în materie de executare silită.

Răspuns: A

- 9 Prin cererea adresată instanței, reclamanta SC G SRL a solicitat în contradictoriu cu pârâta AJFP P., anularea deciziei de impunere nr.../2010 și a deciziei nr.../2013 emise pentru soluționarea contestației formulate împotriva acesteia prin care a fost obligată la plata unor obligații fiscale reprezentând TVA, majorări de întârziere aferente acesteia, impozit pe profit și majorări aferente acestuia.

Instanța de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea reclamantei cu motivarea că din probele administrate în cauză nu s-a dovedit că au fost efectuate tranzacțiile invocate de reclamantă. Împotriva acestei soluții a declarat recurs reclamanta invocând faptul că instanța a săvârșit o gravă eroare de apreciere, atât cu privire la situația de fapt cât și referitor la partea căreia îi incumbă sarcina probei, stabilind că mărfurile achiziționate ar fi nereală, preluând susținerile organului fiscal și că instanța nu s-a pronunțat asupra unor mijloace de apărare sau asupra unor dovezi administrate care erau hotărâtoare pentru soluționarea cauzei. Astfel, deși organele fiscale au susținut că TVA provine dintr-o operațiune nereală, reclamanta a achiziționat mărfuri de la o societate comercială pe care le-a vândut ulterior către o altă societate comercială. Împrejurarea că această ultimă societate era în insolvență, nu prezintă nicio relevanță întrucât facturarea s-a efectuat cu mențiunea taxare inversă, iar toate facturile în baza cărora a solicitat deductibilitatea sumei reprezentând TVA sunt emise în conformitate cu dispozițiile art. 155 din Codul fiscal.

În întâmpinare, intimata pârâta AJFP P. a solicitat respingerea recursului deoarece operațiunea invocată de reclamantă nu a fost reală întrucât pe facturile fiscale emise, pentru marfa achiziționată de reclamantă, figurează ca delegat asociatul unic al reclamantei, fără a se menționa locul de încărcare și descărcare, marfa fiind vândută în aceeași zi către o altă societate comercială, care, la rândul său, a înstrăinat-o în aceeași zi către o altă societate comercială; societatea vânzătoare a mărfii către reclamantă, la rândul ei, achiziționase marfa în aceeași zi de la o altă societate comercială, cu același mijloc de transport și nu a fost menționat pe factură locul de încărcare sau descărcare. De asemenea, organul fiscal a obținut declarația proprietarului firmei de transport care a susținut că la datele invocate de către reclamantă, acel mijloc de transport nu a fost închiriat sau dat în folosință vreuneia dintre societățile menționate. Mai mult, organul fiscal a precizat că, din evidențele fiscale rezultă că unele din firmele implicate în lanțul tranzacțiilor succesive, figurau și figurează și în prezent ca fiind contribuabili inactivi.

Ce soluție a pronunțat instanța de recurs ?

- A. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și, rejudecând, a admis acțiunea reclamantei, a anulat actele contestate și a exonerat-o de la plata sumelor reprezentând TVA, impozit pe profit și majorările aferente acestora cu motivarea că instanța de fond nu a respectat prevederile art. 146 alin. (I) lit. a) din Codul fiscal și cele ale Deciziei V/15.01.2007 a Î.C.C.J. dată în soluționarea unui recurs în interesul legii deoarece actele prezentate au calitatea de document justificativ, conțin toate elementele necesare, operațiunile efectuate au fost reale, astfel că nu se impune obligarea la plata TVA și a majorărilor de întârziere aferente și, cheltuielile făcute cu achiziția acestor bunuri sunt deductibile de la stabilirea impozitului pe profit;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare instanței de fond întrucât este necesară efectuarea unei expertize contabile prin care să se poată stabili dacă înscrisurile prezentate de către reclamantă au sau nu calitatea de document justificativ;
- C. a respins recursul declarat cu motivarea că din documentele prezentate rezultă că aceeași marfă a fost tranzacționată succesiv în aceeași zi, fiind indicată aceeași persoană delegată, cu același mijloc de transport. Mai mult, reprezentantul legal al societății de transport a precizat că acel mijloc de transport evidențiat în facturi nu a fost închiriat sau dat în folosință către alte persoane fizice sau juridice. Nerealitatea tranzacției justifică obligația de plată a TVA și a majorărilor aferente, în această situație neprezentând relevanță faptul că facturile fiscale în baza cărora se solicită deductibilitatea sumei reprezentând TVA sunt emise în conformitate cu dispozițiile art. 155 din Codul fiscal, iar nedeductibilitatea cheltuielilor cu achiziția acestor bunuri duce la obligația de plată suplimentară a impozitului pe profit și a majorărilor de întârziere aferente.

Răspuns: C

- 10 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal reclamanta SC K SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta ANAF, anularea deciziei de impunere nr..../2016 emise în temeiul Codului fiscal adoptat prin Legea nr. 227/2015 prin care s-au stabilit în sarcina sa obligații fiscale suplimentare, respectiv TVA și impozit pe profit și accesoriiile aferente.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că a formulat contestație împotriva deciziei de impunere prin care s-au stabilit în sarcina sa obligații fiscale suplimentare, respectiv TVA și impozit pe profit și accesoriiile aferente și, deși au trecut 10 luni de la data depunerii contestației, pârâta nu a soluționat contestația. Au fost invocate motive de nelegalitate a deciziei de impunere și au fost administrate probe din care să rezulte că decizia de impunere este nelegală, reclamanta neputând fi obligată la plata de obligații fiscale suplimentare, respectiv TVA, impozit pe profit și accesoriiile aferente. Instanța a admis acțiunea reclamantei și a anulat decizia de impunere emisă de ANAF cu motivarea că, în lipsa soluționării contestației în termenul prevăzut de lege, aceasta se poate adresa instanței de contencios administrativ și fiscal și să solicite anularea actului administrativ fiscal împotriva căruia a fost formulată contestația, iar, pe fondul cererii a fost anulată decizia de impunere întrucât au fost administrate probe din care să rezulte că decizia de impunere este nelegală, reclamanta neputând fi obligată la plata de obligații fiscale suplimentare, respectiv TVA, impozit pe profit și accesoriiile aferente.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta ANAF și a criticat soluția instanței de fond ca fiind nelegală deoarece instanța de fond nu a ținut seama de faptul că, după depunerea contestației împotriva deciziei de impunere, procedura de soluționare a contestației a fost suspendată pe o perioadă de 5 luni, organul care a efectuat activitatea de control sesizând organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi dată în procedura administrativă, decizie ce nu a fost contestată de reclamantă. Pentru că nu a fost încălcat termenul prevăzut de lege pentru soluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva deciziei de impunere, dacă se are în vedere perioada de suspendare a soluționării contestației, instanța de fond nu putea nici să dispună anularea deciziei de impunere contestată.

Prin întâmpinarea formulată, intimata SC K SRL a arătat că, într-adevăr, procedura administrativă a fost suspendată pe o perioadă de 5 luni, dar acest aspect nu prezintă nicio relevanță deoarece această suspendare a fost din vina exclusivă a recurente și, de aceea, se poate considera că recurenta nu a respectat termenul prevăzut de lege pentru soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a admis recursul declarat de către pârâta ANAF, a casat sentința și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că instanța de fond nu a avut în vedere la calcularea termenului de soluționare a contestației administrative formulate împotriva deciziei de impunere și perioada în care procedura de soluționare a fost suspendată și, de aceea, nu se poate dispune nici anularea deciziei de impunere;
- B. a respins recursul declarat cu motivarea că procedura administrativă a fost suspendată pe o perioadă de 5 luni, dar acest aspect nu prezintă nicio relevanță deoarece această suspendare a fost din vina exclusivă a recurente și, de aceea, se poate considera că recurenta nu a respectat termenul prevăzut de lege pentru soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere;
- C. a admis recursul, a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei apreciind că, din probele administrate în cauză, nu s-a făcut dovada că decizia de impunere ar fi nelegală, ci că intimata are obligația de plată pentru obligațiile fiscale suplimentare, respectiv TVA, impozit pe profit și accesoriiile aferente.

Răspuns: A

- 11 Prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată la data de 14.09.2010, reclamanta A. a chemat în judecată pe pârâta comuna C., prin primar, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtei să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul compus din teren și construcții, aflat pe raza teritorială a acestei comune.
- Prin întâmpinarea depusă în termen legal, pârâta a invocat excepția inadmisibilității acțiunii în revendicare, întrucât reclamanta are posibilitatea valorificării drepturilor sale pe calea Legii nr.10/2001, iar nu pe cea a dreptului comun.
- Prin sentința civilă nr. X/ 4.10.2011 Tribunalul Prahova a respins excepția inadmisibilității acțiunii și a respins cererea reclamantei, ca neîntemeiată. În motivarea hotărârii, instanța a reținut că reclamanta nu a făcut dovada dreptului de proprietate.
- Împotriva sentinței a declarat apel reclamanta, solicitând admiterea apelului, schimbarea în parte a sentinței tribunalului, în sensul admiterii acțiunii.
- Prin decizia civilă nr. Y/2.04.2015 a Curții de Apel Ploiești apelul declarat de reclamanta A a fost respins, ca nefondat. În motivarea deciziei s-a reținut că reclamanta nu a făcut dovada dobândirii unui drept de proprietate exclusivă asupra imobilului în litigiu, iar la dosar nu există probe administrate din care să rezulte că imobilul revendicat se afla în posesia pârâtei.
- Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta A.
- Prin decizia civilă nr. Z/24.09.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție fost admis recursul, a fost casată decizia recurată și a fost trimisă cauza spre rejudecare instanței de apel, reținându-se caracterul nelegal al hotărârii prin prisma motivului de recurs prevăzut de art.304 pct. 7 c.pr.civ. Pe de altă parte, instanța de recurs a stabilit ca, în rejudecare, instanța de apel să aprecieze asupra incidenței în cauză a deciziei de recurs în interesul legii nr.33/2008, precum și hotărârii pilot pronunțată în cauza Atanasiu și alții contra României. De asemenea, a stabilit ca instanța de apel să aprecieze în ce măsură obiecțiunile formulate de reclamantă la raportul de expertiză sunt relevante pentru soluționarea acțiunii în revendicare.
- În rejudecare, prin decizia civilă nr. T/ 2.03.2016 Curtea de Apel Ploiești a admis excepția de inadmisibilitate a acțiunii în revendicare, invocată pe linia deciziei de casare, a admis formal apelul declarat de reclamantă împotriva sentinței nr. X/4.10.2011 a Tribunalului Prahova, sentința fiind schimbată în sensul respingerii acțiunii, ca inadmisibilă.
- Împotriva deciziei nr. T/2.03.2016 a declarat recurs reclamanta A, invocând motivul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 Codului de procedură civilă de la 1865, susținând, în esență, că instanța de apel a pronunțat o hotărâre nelegală, prin încălcarea dispozițiilor art.315 alin.1 și 4 Codului de procedură civilă 1865 precum și ale art. 296 teza II-a Codului de procedură civilă 1865, ce consacră principiul neagrării situației în propria cale de atac.
- Soluționând recursul declarat, prin prisma dispozițiilor Codului de procedură civilă 1865, Înalta Curte de Casație și Justiție:**
- a respins recursul declarat, ca nefondat, reținând caracterul absolut al excepției de inadmisibilitate precum și împrejurarea că analiza excepției de inadmisibilitate în rejudecarea apelului a fost impusă instanței de apel prin prisma celor stabilite de prima instanță de recurs, în aplicarea dispozițiilor art.315 Cod de procedură civilă 1865;
 - a admis recursul declarat, a casat decizia recurată și a trimis cauza spre rejudecare instanței de apel, reținând caracterul neîntemeiat al excepției de inadmisibilitate prin prisma celor decise prin decizia în recurs în interesul legii nr.33/2008 și împrejurarea că instanța de apel s-a pronunțat fără a cerceta cauza pe fond;
 - a admis recursul declarat, a casat decizia recurată și a trimis cauza spre rejudecare instanței de apel, reținând că aceasta a fost pronunțată cu încălcarea principiului neagrării situației în propria cale de atac, în condițiile în care soluția dată de prima instanță pe aspectul admisibilității acțiunii în revendicare a intrat în puterea lucrului judecat încă de la momentul soluționării primului recurs.

Răspuns: C

- 12 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 27.11.2015, reclamanta D a solicitat obligarea pârâtului E la plata sumei de 1.150.000 lei, reprezentând împrumut nerestituit. Prin încheierea de ședință din 13.04.2016, prima instanță a respins excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârât prin întâmpinare. Prin sentința civilă nr. X/11.05.2016, judecătoria a respins cererea, ca neîntemeiată. Împotriva sentinței a declarat apel reclamanta, solicitând schimbarea în tot a sentinței, în sensul admiterii cererii, astfel cum a fost formulată. În motivarea apelului aceasta a criticat soluția dată pe fondul cererii. Prin încheierea de ședință din 10.05.2017, tribunalul a respins excepția tardivității apelului, ca neîntemeiată. Prin decizia civilă nr. Y/7.10.2017 a fost admis apelul reclamantei, schimbată în parte sentința primei instanțe, în sensul admiterii, în parte, a cererii, cu obligarea pârâtului E. la plata către reclamantă a sumei de 800.000 lei. Împotriva deciziei din apel a declarat recurs reclamanta, solicitând casarea deciziei din apel, cu consecința admiterii în integralitate a cererii de chemare în judecată. În termen legal, pârâtul declară recurs incident împotriva încheierii din 10.05.2017 și împotriva deciziei din apel, întemeindu-se pe motivul de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct.5 Cod procedură civilă. Prin recursul declarat, recurentul pârât a criticat modul de soluționare a excepției de tardivitate a apelului, precum și soluția de respingere a excepției lipsei calității procesuale pasive de către prima instanță. În situația în care în cauză nu s-a invocat excepția de necompetență materială a niciuneia instanțe, în ceea ce privește recursul incident, curtea de apel:
- va respinge recursul, ca inadmisibil;
 - va analiza numai motivul de recurs cu privire la tardivitatea apelului;
 - va analiza ambele critici invocate, reținând caracterul de ordine publică al excepției lipsei calității procesuale pasive.

Răspuns: B

- 13 Prin cererea înregistrată la data de 20.11.2015, sub nr. 3/300/2015 pe rolul Judecătoriei sectorului 1 București, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 5.000 lei, reprezentând împrumut nerestituit. Cauza a fost repartizată aleatoriu completului 1 în compunerea căruia intră judecătorul X, care, prin sentința civilă nr. 3/20.01.2016, a admis acțiunea și a obligat pârâtul B să achite reclamantului A suma de 5.000 lei, potrivit contractului de împrumut încheiat între părți. La data de 01.06.2016, B (pârât în dosarul nr. 3/300/2015) formulează în contradictoriu cu intimatul A (reclamant în dosarul nr. 3/300/2015) contestație în anularea sentinței civile nr. 3/20.01.2016 pronunțată de Judecătoria sectorului 1 București. În motivarea contestației, arată că nu a cunoscut existența litigiului anterior, nefiind citat niciodată în dosarul nr. 3/300/2015, nu a fost prezent la niciunul din termenele de judecată acordate în acest dosar și nu a putut invoca nelegala citare prin calea de atac a apelului. Calea extraordinară de atac a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 1 București, sub nr.15/300/2016, fiind repartizată aleatoriu completului 1, condus de judecătorul X. Prin sentința civilă nr. 15 din data de 10.07.2017, judecătorul X a respins contestația în anulare. Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, contestatorul B, care a solicitat admiterea apelului și trimiterea cauzei Judecătoriei Sectorului 1 București pentru rejudecarea contestației în anulare. În motivarea apelului s-a arătat că judecătorul X era incompatibil absolut în soluționarea căii extraordinare de atac. Intimatul A a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, având în vedere că în primă instanță nu s-a formulat cerere de recuzare a judecătorului X, care a dat dovadă de obiectivitate în soluționarea cauzei, aplicând dispozițiile legale incidente. Tribunalul, verificând actele dosarului, a constatat că, pe parcursul soluționării contestației în anulare, judecătorul fondului nu a formulat cerere de abținere și niciuna din părțile dosarului nu a formulat cerere de recuzare. În aceste condiții, Tribunalul București:
- va admite apelul, va anula, în tot, hotărârea atacată și procedura urmată în fața primei instanțe în soluționarea contestației în anulare și va reține procesul spre rejudecare;
 - va respinge apelul, reținând că nerespectarea termenului în care trebuie propusă recuzarea atrage sancțiunea decăderii părții din dreptul de a recuza judecătorul cauzei;
 - va admite apelul, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecarea fondului primei instanțe.

Răspuns: A

14 La data de 30.06.2017, apelanta pârâta C formulează în contradictoriu cu intimata reclamantă A, apel împotriva sentinței civile nr. X/25.03.2017 a Tribunalului Hunedoara, prin care a fost admisă acțiunea în revendicare formulată de reclamanta A împotriva sa.

În apel, la data de 01.09.2017 intimata reclamantă A a depus întâmpinare prin care a invocat excepția tardivității declarării apelului. În motivarea excepției a arătat că sentința atacată a fost comunicată pârâtei la data de 27.04.2017, potrivit dovezii de comunicare din dosarul Tribunalului Hunedoara, termenul de apel este de 30 de zile de la comunicare, fiind indicat corect în dispozitivul sentinței atacate, astfel că declararea apelului la data de 30.06.2017 s-a făcut cu depășirea evidentă a acestui termen.

Apelanta pârâtă C a depus la dosar la data 11.09.2017 cerere de repunere în termenul de declarare a căii de atac, solicitând repunerea în termen și respingerea excepției de tardivitate.

În motivarea cererii de repunere în termen a învederat că sentința atacată a fost comunicată greșit, comunicarea fiind făcută în Hunedoara, str. Teilor, nr. 1, jud. Hunedoara, deși adresa pârâtei este în Deva, str. Teilor, nr. 1, jud. Hunedoara.

Mai mult, la data de 06.06.2017 s-a prezentat la arhiva Tribunalului Hunedoara, unde a observat că sentința nu a fost comunicată la domiciliul său și a formulat o cerere de comunicare a sentinței, aceasta fiindu-i remisă în aceeași zi.

Verificând actele dosarului, instanța de apel a constatat că domiciliul pârâtei în dosarul primei instanțe fost indicat în municipiul Deva, str. Teilor, nr. 1, jud. Hunedoara, partea fiind citată la această adresă pe tot parcursul judecării, că sentința primei instanțe a fost comunicată la data de 27.04.2017 în municipiul Hunedoara, str. Teilor, nr. 1, jud. Hunedoara, precum și că la data de 06.06.2017, pârâtei i s-a eliberat, sub semnătură, copie de pe sentință la arhiva Tribunalului Hunedoara.

În aceste condiții, instanța de apel:

- A. va admite cererea de repunere în termenul de declarare a căii de atac a apelului, constatând existența unor motive temeinic justificate pentru întârzierea în declararea căii de atac și va respinge excepția de tardivitate, ca neîntemeiată;
- B. va respinge cererea de repunere în termen și va admite excepția de tardivitate, constatând că apelul este declarat cu depășirea termenului legal;
- C. va respinge cererea de repunere în termen și va respinge excepția de tardivitate, constatând că apelul este declarat în termen.

Răspuns: C

15 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Sibiu la data de 15.02.2016, reclamantul A a chemat în judecată pe pârâtul B, solicitând obligarea acestuia la a-i preda în deplină proprietate și posesie bunul imobil situat în municipiul Sibiu, județul Sibiu. Reclamantul a invocat dreptul său de proprietate asupra acestui bun imobil, dobândit prin succesiune, arătând că pârâtul stăpânește bunul, deși nu deține un titlu valabil.

Pârâtul B a formulat cerere de chemare în garanție a lui C, vânzătorul de la care a cumpărat bunul, pentru a-l despăgubi, conform regulilor aplicabile contractului de vânzare-cumpărare.

Instanța a constatat ca fiind îndeplinite cerințele legale și a admis în principiu cererea de chemare în garanție.

În aceste condiții:

- A. dacă instanța admite în parte atât cererea principală cât și cererea de chemare în garanție, doar reclamantul are interes în declararea apelului;
- B. dacă instanța respinge cererea principală și cererea de chemare în garanție, iar reclamantul A formulează apel împotriva sentinței primei instanțe, criticând soluția de respingere a cererii principale, intimatul pârât B poate declara apel provocat împotriva chematului în garanție C;
- C. dacă reclamantul A renunță la judecata cererii principale, iar pârâtul B nu renunță la judecata cererii de chemare în garanție, aceasta din urmă se judecă în continuare, instanța statuând asupra obligației vânzătorului.

Răspuns: B

- 16 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj, la data de 02.02.2016, reclamantul X a solicitat rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 456/20.03.2014 încheiat cu pârâtul Z, pentru neexecutarea culpabilă a obligațiilor contractuale. Prin sentința civilă nr. 47/20.06.2016, Tribunalul Cluj a admis acțiunea și a dispus rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 456/20.03.2014. Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul Z, solicitând anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe. În motivarea căii de atac, a invocat lipsa semnăturii reclamantului pe cererea de chemare în judecată, precum și faptul că neîndeplinirea obligațiilor contractuale se datorează unei împrejurări de forță majoră.
- La primul termen de judecată, din data de 03.03.2017, în fața Curții de Apel Cluj Napoca, se prezintă atât reclamantul X, cât și pârâtul Z.
- Reclamantul solicită încuviințarea instanței să procedeze la semnarea cererii de chemare în judecată. În această situație:
- instanța de apel încuviințează reclamantului X să semneze cererea de chemare în judecată și continuă judecarea apelului, în raport de celelalte critici formulate;
 - respinge solicitarea reclamantului X de a semna cererea de chemare în judecată și, în consecință, admite apelul, anulează hotărârea atacată și trimite cauza spre rejudecare primei instanțe;
 - respinge solicitarea reclamantului X de a semna cererea de chemare în judecată, constată că acțiunea introductivă nu este semnată și, în consecință, admite apelul, anulează hotărârea atacată și, reținând procesul spre judecare, constată nulitatea cererii de chemare în judecată, pentru lipsa semnăturii.

Răspuns: C

- 17 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, în legătură cu posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a soluționa în procedură de filtru, calea de atac extraordinară a recursului, prin respingerea acestuia ca "vădit nefondat" a statuat că:
- este constituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat", deoarece procedura de filtrare, astfel cum a fost configurată de legiuitor este o procedură scrisă, lipsită de oralitate, principiile contradictorialității și al dreptului la apărare fiind respectate prin comunicarea către părți a actelor de procedură și a raportului întocmit asupra admisibilității în principiu a recursului;
 - este neconstituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat" deoarece respingerea recursului pentru motivul că este vădit nefondat, obligă Înalta Curte de Casație și Justiție la examinarea fondului cauzei, iar aceasta poate avea loc numai în faza judecării pe fond a recursului, care se face potrivit art.493 alin.6 sau art. 494 Cod procedură civilă, situație în care cauza este trimisă în vederea judecării în fond a procesului;
 - este neconstituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat", întrucât soluționarea pe fond a recursului presupune, pe de o parte, în toate cazurile, respectarea principiului contradictorialității, ceea ce implică citarea părților în fața instanței investite cu soluționarea recursului, iar pe de altă parte, respectarea dublului grad de jurisdicție.

Răspuns: B

18 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul Constanța la data de 11.09.2017, reclamanta S.C. A., prin mandatar S.C. M., a chemat în judecată pe pârâții B și C, solicitând obligarea acestora la plata sumei de 250.000 lei, reprezentând contravaloare chirie pentru imobilul situat în Constanța, pentru perioada 1 septembrie 2016- 1 septembrie 2017. Cererea a fost semnată de reprezentantul legal al mandatarului SC M., fiind atașată cererii de chemare în judecată procura specială autenticată prin care SC A. împuternicea pe S.C. M. să formuleze cererea introductivă de instanță, în numele și în interesul reclamantei, precum și să o reprezinte în fața instanței de judecată. Prin întâmpinarea depusă în termen legal, pârâții au solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, contractul de locațiune pe care reclamanta își întemeiază pretențiile fiind lovit de nulitate absolută. În acest sens, învederează faptul că pe rolul Judecătorei Constanța este înregistrată cererea de chemare în judecată, formulată de pârâți, în contradictoriu cu reclamanta, ce are ca obiect nulitatea contractului de închiriere pe care reclamanta își întemeiază pretențiile în cauza de față. Față de cele expuse, pârâții au arătat că înțeleg să invoce excepția de litispendență, solicitând reunirea celor două cauze.

La primul termen de judecată se prezintă reclamanta S.C. A., prin reprezentantul legal al S.C. M., iar pârâții, prin avocat. La același termen, instanța, din oficiu, invocă excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a societății comerciale mandatare atât pentru formularea cererii introductive cât și pentru reprezentarea în fața instanței de judecată. În raport de apărările invocate prin întâmpinare, invocă, din oficiu, excepția de conexitate și ia act că pârâții au invocat excepția de litispendență. În această situație, tribunalul:

- A. va acorda obligatoriu un termen de judecată pentru a da posibilitatea semnării cererii de chemare în judecată de reprezentantul legal sau de consilierul juridic al societății reclamante, iar, dacă aceste lipsuri sunt complinite și la termenul de judecată acordat, reclamanta este reprezentată în instanță de către consilierul său juridic, va proceda la soluționarea, în ordine, a excepției de litispendență și apoi a excepției de conexitate;
- B. va acorda obligatoriu un termen de judecată pentru a da posibilitatea semnării cererii de chemare în judecată de reprezentantul legal sau de consilierul juridic al societății reclamante, iar, dacă la termenul de judecată acordat, reclamanta este reprezentată în instanță de către consilierul juridic al societății mandatare, care va semna cererea de chemare în judecată, va proceda la soluționarea, în ordine, a excepției de litispendență și apoi a excepției de conexitate;
- C. va acorda obligatoriu un termen de judecată pentru a da posibilitatea semnării cererii de chemare în judecată de reprezentantul legal sau de consilierul juridic al societății reclamante, iar, dacă aceste lipsuri sunt complinite și la termenul de judecată acordat reclamanta este reprezentată în instanță de către consilierul său juridic, va proceda la soluționarea, în ordine, a excepției de conexitate și apoi a excepției de litispendență.

Răspuns: A

- 19** Petentul X a fost amendat contravențional pentru că a inițiat o altercație la arhiva unei instituții publice și a jignit personalul angajat. Agentul constatator care a întocmit procesul verbal nu a fost de față la săvârșirea faptei contravenționale, dar pentru a stabili situația de fapt l-a audiat pe X, precum și pe alte persoane, inclusiv alți petenți, care se aflau în arhivă la momentul altercației. Petentul X a contestat în instanță procesul verbal, susținând că nu a comis faptele de care era acuzat. A arătat, de asemenea, că beneficiază de prezumția de nevinovăție și că nu înțelege să facă niciun fel de probe, așteptând ca statul să dovedescă acuzația.
- A. în ipoteza în care petentul X, nici în faza regularizării, nu propune nicio probă în susținerea afirmațiilor sale potrivit cărora nu a comis faptele de care este acuzat, instanța va admite plângerea întrucât petentul beneficiază de prezumția de nevinovăție, care prevalează, în toate cazurile, asupra prezumției de legalitate și temeinicie de care se bucură procesul verbal, această soluție fiind impusă de articolul 6 din CEDO;
- B. în ipoteza în care petentul X, urmare a solicitării instanței, care îi invederează expres consecințele refuzului de a propune probe, precizează că nu dorește să propună probe în susținerea afirmațiilor sale, potrivit cărora nu a comis faptele de care este acuzat, instanța va respinge plângerea, întrucât petentul X a renunțat în mod expres și neechivoc la dreptul de a propune probe, articolul 6 din CEDO fiind respectat în acest mod;
- C. în ipoteza în care, în faza regularizării, petentul X propune proba cu martorii prezenți la altercație, neaudiați de agentul constatator, precum și confruntarea sa cu martorii audiați la momentul încheierii procesului verbal, instanța va respinge cererea de probe, întrucât situația este complet lămurită prin audierea unui martor dintre cei audiați în procesul verbal, articolul 6 din CEDO nefiind încălcat.

Răspuns: B

20 Prin Regulamentul X al Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al UE la data de 13.01.2013 și intrat în vigoare la data de 01.01.2015, a fost reglementată obligația de notificare a deversării de substanțe periculoase în apele curgătoare. Articolul Z din Regulament stabilește că statele membre vor sancționa contravențional deversarea de substanțe periculoase în apele curgătoare cu încălcarea prevederilor Regulamentului. În România stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul instituit de Regulamentul X s-a realizat prin Legea nr. Y/2014.

La data de 15.04.2016, societatea AB este sancționată contravențional, în temeiul Legii nr. Y/2014. În sarcina societății se reține săvârșirea contravenției prevăzute de articolul Z din Regulament, aplicându-se sancțiunea din Legea nr. Y/2014.

Societatea AB formulează plângere contravențională la instanța competentă, prin care invocă nevaliditatea art. Z din Regulamentul X și solicită anularea procesului-verbal de contravenție.

Instanța reține că în cauză se pune o problemă de aplicare a normelor de drept al Uniunii Europene și:

- A. sesizează CJUE cu o cerere privind aprecierea validității art. Z din Regulamentul X și suspendă judecarea cauzei;
- B. admite plângerea contravențională, anulează procesul-verbal și sesizează CJUE cu o cerere privind aprecierea validității art. Z din Regulamentul X;
- C. constată nevaliditatea art. Z din Regulamentul X, admite plângerea contravențională și anulează procesul-verbal.

Răspuns: A